

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku I Wydział Cywilny
w następującym składzie:

Przewodniczący - SSO Karolina Sarzyńska

SSO Ewa Karwowska

SSR del. Krzysztof Koczyk

Protokolant : sekr. sąd. Ewa Folleher

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2016 r. w Gdańsku na rozprawie
sprawy z powództwa Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Szczecinku działającego jako
reprezentant grupy
przeciwko BPH Spółce Akcyjnej z siedzibą w Warszawie
o ustalenie ewentualnie ukształtowanie

postanawia:

- 1.odmówić odrzucenia pozwu,
- 2.rozpoznać sprawę w postępowaniu grupowym.

SSO Ewa Karwowska

SSO Karolina Sarzyńska

SSR del. Krzysztof Koczyk

UZASADNIENIE

DO POSTANOWIENIA Z DNIA 28 PAŹDZIERNIKA 2016 ROKU

Powiatowy Rzecznik Konsumentów w Szczecinku jako Reprezentant Grupy wniósł pozew w postępowaniu grupowym przeciwko Bankowi BPH Spółce Akcyjnej z siedzibą w Gdańsku o ustalenie nieistnienia lub nieważności umownych stosunków prawnych, wynikających z umów kredytu udzielonego w PLN, a indeksowanego do waluty obcej, niezawierających określenia kwoty kredytu, do której zobowiązany jest kredytobiorca, a mianowicie zawierających klauzulę przeliczenia kwoty kredytu wyrażonej w PLN według kursu kupna, a następnie kursu sprzedaży waluty obcej, ustalanych jednostronnie przez pozwanego bez wiążących odniesień do wskaźników rynkowych, która to klauzula przeliczenia ma w szczególności następujące brzmienie: " Do wyliczenia kursów/kupna sprzedaży dla kredytów hipotecznych udzielonych przez GE Money Bank S.A. stosuje się kursy złotego do danych walut ogłoszone w tabeli kursów średnich NBP w danym dniu roboczym skorygowane o marżę kupna sprzedaży GE Money Banku S.A. (§17.4 umowy kredytu).

Ewentualnie powód wniósł o ustalenie braku związania członków grupy umowami kredytu udzielonymi w PLN, a indeksowanego do waluty obcej, w zakresie klauzuli przeliczenia kwoty kredytu wyrażonej w PLN według kursu kupna, a następnie kursu sprzedaży waluty obcej, ustalanych jednostronnie przez pozwanego bez wiążących odniesień do wskaźników rynkowych, która to klauzula przeliczenia ma w szczególności brzmienie cytowane w pkt 5 żądania pozwu oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych. Dodatkowo Powiatowy Rzecznik Konsumentów w Szczecinku wniósł o wydanie na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym postanowienia o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym. W uzasadnieniu tego wniosku Reprezentant Grupy wskazał, że roszczenia objęte pozvem są jednorodnej (tożsame) dla każdego uczestnika i oparte na takiej samej podstawie faktycznej, polegającej na umówieniu z pozwanym dowolności wierzyciela w ustalaniu wysokości zobowiązania klienta polegającej:

- najpierw na ustalaniu przez pozwanego równowartości w walucie obcej kwoty kredytowania określonej w PLN,
- następnie na ustalaniu przez pozwanego kwoty spłaty kredytowania w PLN obliczanej od tak ustalonej w walucie obcej równowartości kwoty głównej. Klauzula umowna będąca podstawą tych przeliczeń została zacytowana w pkt. 5 żądania pozwu. Powodowi znane są przypadki zawierania przez pozwanego umów kredytowych w oparciu o inne niż załączone do pozwu wzorce umowne, z których wiele posługiwało się zbliżonymi sformułowaniami o juretycznie tożsamej treści. Ponadto reprezentant grupy wskazał, że członkami grupy w niniejszym pozwie zbiorowym są konsumenci, którzy w latach 2005-2008 zawarli umowę kredytową nominowaną w PLN, a indeksowaną do waluty obcej z GE Money Bank S.A., którego następcą prawnym, pod tytułem ogólnym jest pozwany bank. Przesłanka liczebności członków grupy, która zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy wynosi 10 osób, została spełniona, ponieważ na dzień złożenia pozwu grupa liczy 450 osób.

W odpowiedzi na pozew w postępowaniu grupowym pozwany Bank BPH Spółka Akcyjna z siedzibą w Gdańsku wniósł o odrzucenie pozwu w całości ze względu na to, że niniejsza sprawa nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu grupowym. Na wypadek nieuwzględnienia wniosku o odrzucenie pozwu pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zdaniem pozwanego niniejsza sprawa nie spełnia przesłanek określonych w art. 1 ust. 1 oraz art. 1 ust. 1 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, gdyż część Członków Grupy nie może zostać uznana za konsumentów w rozumieniu art. 22¹ k.c. ponieważ osoby te zawarły umowy kredytu w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą lub zawodową. W konsekwencji roszczenia tych osób nie mogą zostać uznane za roszczenia o ochronę konsumentów w rozumieniu art. 1 ust. 2 wskazanej ustawy.

Ponadto w przypadku tych Członków Grupy w ogóle nie znajdują zastosowania przepisy o ochronie konsumenta. Zdaniem pozwanego ze względu na szereg istotnych różnic w sytuacji poszczególnych Członków Grupy w związku z zawarciem umowy kredytu nie można uznać, że roszczenia wszystkich Członków Grupy oparte są na takiej samej podstawie faktycznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy. Część członków grupy w chwili złożenia wniosku kredytowego i zawarcia umowy kredytu prowadziła działalność gospodarczą w nieruchomości, która została wybudowana bądź nabyta ze środków waluty pochodzących z kredytu. Ponadto część Członków Grupy prowadziła działalność gospodarczą w zakresie kredytów hipotecznych, w chwili zawarcia umów kredytu byli oni kierownikami sprzedaży kredytów hipotecznych bądź doradcami kredytowymi w GE Money Bank. Z racji zajmowanego stanowiska osoby te znały doskonale zasady, na jakich kredyt indeksowany był do waluty obcej, a w szczególności znały doskonale procedurę ustalania kursów wymiany walut przez pozwanego. Również w skład Członków Grupy wchodziły osoby zatrudnione przez inne instytucje jak również osoby prowadzące działalność gospodarczą w zakresie doradztwa kredytowego. Zdaniem pozwanego roszczenia Członków Grupy nie są oparte na tej samej podstawie faktycznej, ponieważ każdy z Członków Grupy zawarł odrębną umowę. Również w ocenie pozwanego nie występuje taka sama podstawa faktyczna roszczeń Członków Grupy ponieważ okoliczności indywidualne dotyczące poszczególnych Członków Grupy uniemożliwiają przeprowadzenie wspólnego postępowania i wydanie jednolitego rozstrzygnięcia w stosunku do wszystkich Członków Grupy.

Pozwany podniósł także zarzut braku legitymacji procesowej czynnej w przypadku umów kredytu zwartych z kilkoma kredytobiorcami wskazując, że w przypadku 319 Członków Grupy umowy kredytu zostały zawarte z więcej niż jednym kredytobiorcą. W każdym z tych przypadków oświadczenie o przystąpieniu do grupy zostało złożone tylko przez jednego kredytobiorcę. Osoby te nie posiadają samodzielnie legitymacji czynnej do wystąpienia z żądaniami określonymi w pozwie. W tych przypadkach w ocenie pozwanego występuje współuczestnictwo konieczne po stronie wszystkich współkredytobiorców w rozumieniu art. 72§2 k.c. Ewentualny wyrok uwzględniający powództwo nie będzie miał powagi rzeczy osądzonej względem tych współkredytobiorców, którzy nie są Członkami Grupy. Stronami postępowania w przedmiocie ustalenia nieważności umowy powinni być wszyscy kontrahenci tej umowy. Pozwany wskazał, że 121 Członków Grupy zawarło z Bankiem aneks do umowy kredytu, na podstawie którego zmienione zostały postanowienia umowne dotyczące zasad ustalania kursów kupna/sprzedaży waluty obcej. Aneksy te zawierają szczegółowe zasady określania sposobu i terminów ustalania kursu wymiany walut zgodnie z art. 69 ust. 2 pkt. a Prawa Bankowego uchwalonego na podstawie Ustawy Antyspreadowej. Większość z aneksów zostało zawartych na

podstawie art. 4 Ustawy Antyspreadowej, natomiast w przypadku części Członków Grupy aneks został podpisany jeszcze przed wejściem tej nowelizacji w życie. W każdym przypadku, w wyniku zawarcia aneksu z Umowy Kredytu usunięte zostało postanowienie, które zostało w pozwie zakwestionowane jako abuzywne. Zawarcie powyższych aneksów oznacza, że roszczenia Członków Grupy nie są oparte na takiej samej podstawie faktycznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Jeśli chodzi o żądanie ustalenia braku związania Członków Grupy umowami kredytu w zakresie kwestionowanej przez powoda klauzuli zawartej w § 17 ust. 4 umów kredytu, to pozwany stwierdził, że żądanie to stało się bezprzedmiotowe w przypadku tych członków grupy, którzy zawarli aneks. Zawarcie aneksu usunęło definitywnie akcentowaną przez powoda niejasność w zakresie treści stosunku prawnego łączącego strony i definitywnie ukształtowało sytuację prawną tych członków grupy na przyszłość. Kolejną okolicznością zdaniem pozwanego, która wprowadza różnicę w sytuacji Członków Grupy jest to, że wielu Członków Grupy spłaca kredyt bezpośrednio we franku szwajcarskim, zgodnie z postanowieniami aneksu zawartego na podstawie art. 4 Ustawy Antyspreadowej lub bezpośrednio na podstawie art. 69 ust. 3 Prawa bankowego nawet w przypadku nie zawarcia aneksu. Pozwany zwrócił także uwagę, że w ramach kontroli incydentalnej należy zbadać zgodność postanowienia umownego z dobrymi obyczajami biorąc pod uwagę konkretne okoliczności dotyczące zawarcia danej umowy, w tym negocjacje oraz indywidualne uzgodnienia treści umów kredytu z Członkami Grupy. Ponadto należy ustalić, czy postanowienie ro rzeczywiście naruszyło interes każdego konkretnego Członka Grupy. Istotne różnice pomiędzy okolicznościami subiektywnymi każdego z Członków Grupy uniemożliwiają zdaniem pozwanego wspólną dla wszystkich Członków Grupy ocenę naruszenia interesu konsumenta w rozumieniu art. 385§1 k.c.

Pozwany stanął także na stanowisku, że Członkowie Grupy nie mają interesu prawnego w dochodzeniu powództwa w niniejszej sprawie w rozumieniu art. 189 k.p.c. W przedmiotowej sprawie istnienie interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. należy potraktować również jako element wspólnej podstawy faktycznej wszystkich Członków Grupy. Z pozwu należy wywnioskować, że w skład Członków Grupy powinny wchodzić osoby, które mają interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. w dochodzeniu roszczeń zawartych w punktach 5 i 6 pozwu. Ponieważ żaden z Członków Grupy nie dysponuje tak rozumianym interesem prawnym, pozew należy odrzucić na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy o dochodzeniu oszczeń w postępowaniu grupowym.

W replice powoda, z dnia 14 grudnia 2015 roku na odpowiedź na pozew Powiatowy Rzecznik Konsumentów w Szczecinku wskazał, że wbrew stanowisku pozwanego pozew dotyczy ustalenia odpowiedzialności w prawie umów wszystkie sankcje i wszystkie żądania dotyczą odpowiedzialności.

W konsekwencji wszystkie żądania ustalenia w zakresie obowiązywania lub nieobowiązywania umów są objęte interesem prawnym w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy. Interes prawny zaś nie jest w ogóle przesłanką ani dopuszczalności powództwa grupowego ani też jego zasadności. Zdaniem powoda sytuacja Członków Grupy jest tożsama. Nie ma bowiem żadnego znaczenia fakt, iż część Członków Grupy zawarła aneksy uprawniające ją do spłat kredytu w CHF bądź też spłaca raty w CHF bez aneksu. Pozew dotyczy bowiem zarówno okresu sprzed zawarcia ewentualnych aneksów jak i po ich zawarciu. Ponadto aneksy i spłaty dokonywane w CHF w żaden sposób nie wyjaśniają, skąd wzięła się kwota w CHF, która podlega spłaceniu. Wbrew temu co twierdzi pozwany brak jest wśród Członków Grupy osób, które zaciągnęły kredyt w celu finansowania działalności gospodarczej. Wszystkie umowy zostały zawarte w celu konsumenckim, a Członkowie Grupy zawierając je posiadali status konsumenta. Zdaniem powoda statusu konsumenta nie przekreśla fakt, że niektórzy Członkowie Grupy zawodowo zajmują się kredytami. O powyższym decyduje wyłącznie przeznaczenie kredytu. Reprezentant Grupy nie zgodził się z twierdzeniem pozwanego, że w przedmiotowym procesie konieczne jest łączne występowanie wszystkich kredytobiorców. W tym zakresie powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego, w którym stwierdzono, że w sprawie o ustalenie współkredytobiorcy nie muszą występować łącznie i nie jest to przesłanka dopuszczalności pozwu.

Dla dopuszczalności powództwa grupowego nie ma znaczenia to, że każdy z Członków Grupy zawarł osobną umowę. Zdaniem reprezentanta grupy sprawie grupowej nie bada się interesu prawnego. Zarzuty pozwanego w zakresie posiadania przez część Członków Grupy aneksów, kwestionowania statusu konsumenta czy też samodzielnego występowania części Członków Grupy przy wymaganym - w ocenie pozwanego występowaniu łącznym ze współkredytobiorcami, które to zarzuty miałyby przesądzać o niedopuszczalności pozwu są dodatkowo niezasadne z tego powodu, że

pozew grupowy jest dopuszczalny, gdy choćby 10 osób spełnia przesłanki dopuszczalności. W odpowiedzi na replikę powoda na odpowiedź na pozew pozwany Bank BPH S.A. w Gdańsku podtrzymał swoje stanowisko zawarte w odpowiedzi na pozew co do niedopuszczalności postępowania grupowego. Podtrzymał zatem zarzut co do braku legitymacji czynnej w przypadku umów kredytu zmienionych aneksami modyfikującymi postanowienie umowne kwestionowane przez powoda jako abuzywne, podtrzymał zarzut braku legitymacji procesowej czynnej w przypadku umów kredytu zawartych z kilkoma kredytobiorcami oraz to, że niektórzy Członkowie Grupy nie powinni korzystać ze szczególnej ochrony przysługującej konsumentom.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie sądu nie zachodzą przesłanki do odrzucenia pozwu, a sprawa niniejsza spełnia przesłanki do rozpoznania jej w postępowaniu grupowym.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym Sąd rozstrzyga na rozprawie o dopuszczalności postępowania grupowego i odrzuca pozew, jeżeli sprawa nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu grupowym. W przeciwnym razie sąd wydaje postanowienie o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym. Na tym etapie badania przesłanek dopuszczalności powództwa grupowego sąd zobligowany jest do formalnoprawnej oceny dopuszczalności postępowania grupowego. Sąd bada czy zostały spełnione przesłanki ogólne i szczególne dopuszczalności powództwa grupowego przewidziane w art. 1 i 2 tej ustawy.

Do ogólnych przesłanek dopuszczalności powództwa grupowego należy zaliczyć:

- 1.określoną liczbę osób wchodzących w skład grupy - co najmniej 10 osób,
- 2.określony rodzaj sprawy (o ochronę konsumentów, z tytułu odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny oraz z tytułu czynów niedozwolonych, z wyjątkiem roszczeń o ochronę dóbr osobistych),
- 3.jednorodzaowość dochodzonych roszczeń,
- 4.oparcie dochodzonego roszczenia na tej samej lub takiej samej podstawie faktycznej.

Natomiast przesłanki szczególne to:

- 1.ujednoczenie wysokości roszczeń członków grupy w przypadku dochodzenia roszczeń pieniężnych
- 2.ujednoczenie wysokości roszczeń członków podgrupy w przypadku dochodzenia roszczeń pieniężnych.

W przedmiotowej sprawie powód jako reprezentant grupy żąda ustalenia nieistnienia lub nieważności umownych stosunków prawnych, wynikających z umów kredytu udzielonego w PLN, a indeksowanego do waluty obcej, niezawierających określenia kwoty kredytu, do której zobowiązany w jest kredytobiorca, a mianowicie zawierających klauzulę przeliczenia kwoty kredytu wyrażonej w PLN według kursu kupna, a następnie kursu sprzedaży waluty obcej, ustalanych jednostronnie przez pozwanego bez wiążących odniesień do wskaźników rynkowych, która to klauzula przeliczenia ma w szczególności następujące brzmienie: "Do wyliczenia kursów/kupna sprzedaży dla kredytów hipotecznych udzielonych przez GE Money Bank S.A. stosuje się kursy złotego do danych walut ogłoszone w tabeli kursów średnich NBP w danym dniu roboczym skorygowane o marżę kupna sprzedaży GE Money Banku S.A. (§17.4 umowy kredytu). Ewentualnie powód żąda ustalenia braku związania członków grupy umowami kredytu udzielonymi w PLN, a indeksowanego do waluty obcej, w zakresie klauzuli przeliczenia kwoty kredytu wyrażonej w PLN według kursu kupna, a następnie kursu sprzedaży waluty obcej, ustalanych jednostronnie przez pozwanego bez wiążących odniesień do wskaźników rynkowych, która to klauzula przeliczenia ma w szczególności brzmienie cytowane w pkt 5 żądania pozwu.

W przedmiotowej sprawie powód jako reprezentant grupy dochodzi roszczenia majątkowego niepieniężnego, zatem nie musi wykazywać przesłanek szczególnych dopuszczalności powództwa grupowego.

Sąd stanął na stanowisku, iż roszczenia dochodzone pozwem grupowym mają jednorodzaowy charakter. Z uzasadnienia żądania pozwu wynika, że poprzednik prawny pozwanego zawarł z każdym z członków grupy umowę zawierającą postanowienie, którego skutek pomimo różnic w sformułowaniach wobec każdego członka grupy jest taki sam - daleko idąca dowolność pozwanego w ustaleniu wysokości zadłużenia z tytułu zaciągniętego kredytu. Oznacza to, że wszystkie roszczenia

oparte są na takiej samej podstawie prawnej i wywodzone są z klauzul abuzywnych, co zdaniem powoda ma prowadzić do nieważności umów. Zwrócić także należy uwagę, iż konieczność dochodzenia w postępowaniu grupowym "roszczenia jednego rodzaju" w rozumieniu tego przepisu oznacza wymaganie, by wszyscy powodowie dochodzili zasądzenia świadczenia albo ustalenia bądź ukształtowania stosunku prawnego lub prawa. W niniejszej sprawie wszyscy Członkowie Grupy domagają się roszczeń jednego rodzaju- ustalenia, szczegółowo opisanego wyżej w uzasadnieniu.

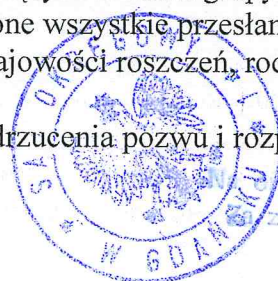
Powód winien także wykazać, że dochodzone roszczenia oparte na tej samej lub takiej samej podstawie faktycznej. Sąd stanął na stanowisku, że roszczenia oparte na jednakowej podstawie faktycznej to roszczenia, których podstawę stanowi taka sama podstawa faktyczna a (przesłanka sensu stricto) lub roszczenia, których istotne okoliczności faktyczne są wspólne (przesłanka sensu largo). Oznacza to, że wymóg tej samej lub takiej samej podstawy faktycznej powództwa oznacza, iż podstawę faktyczną powództwa nie muszą stanowić tożsame okoliczności, a za wystarczające należy uznać ich istotne podobieństwo. Oznacza to, że podstawę faktyczną powództwa nie muszą stanowić tożsame okoliczności, a za wystarczające należy uznać ich istotne podobieństwo. W związku z tym podstawa faktyczna nie musi być ta sama lecz co najmniej taka sama. Sąd podzielił przy tym stanowisko Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 maja 2013 roku, I Acz 464/13, LEX nr 1324836) we którym stwierdził, że mogą istnieć nieznaczne różnice pomiędzy indywidualnymi podstawami faktycznymi poszczególnych roszczeń, jednak niezbędne jest, aby istotne okoliczności faktyczne pozostawały wspólne dla wszystkich roszczeń. Taką okolicznością wspólną dla wszystkich roszczeń są umowy zawarte przez członków grupy z poprzednikiem prawnym pozwanego zawierające klauzule abuzywne wprowadzając identyczny mechanizm polegający na dowolności banku w ustalaniu wysokości zadłużenia kredytobiorcy skutkujące zdaniem powoda nieważnością tych umów. Ponadto okoliczność, iż część Członków Grupy podpisała aneksy do umów kredytowych nie wyklucza możliwości ustalenia nieważności tych umów w pierwotnej wersji. Ocenie podlegać jednakże będzie kwestia istnienia interesu prawnego w żądaniu takiego ustalenia.

W ocenie Sądu powód wykazał że dochodzone roszczenia są roszczeniami o ochronę konsumentów. Pojęcie sprawa o ochronę konsumentów występuje w art. 61 §1 k. p. c. określającym zakres działania organizacji pozarządowych. Zgodnie zaś z art. 227 k.c. konsumentem jest osoba fizyczna, która dokonuje czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Istotny jest cel działania, który nie ma aspektu gospodarczego. Ponadto status danej osoby jako konsumenta należy oceniać na chwilę dokonywania czynności prawnej. Późniejsze zmiany przeznaczenia nabytego dobra lub usługi nie powinny prowadzić do zmiany raz przyjętego ustalenia. Sąd dokonał analizy wniosków kredytowych, jednakże nie wynika z nich, że jacyś członkowie grupy wnosili o udzielenie kredytu na cel gospodarczy okoliczność zakupu nieruchomości, w której następnie prowadzono działalność gospodarczą nie oznacza, że osoba ta w dacie zawarcia umowy nie była konsumentem. Również okoliczność, że osoba prowadzi działalność gospodarczą czy zawodową w zakresie udzielania kredytów nie oznacza, że zawierając umowę dotyczącą jej osobiście z bankiem nie była konsumentem.

Podkreślenia wymaga, że postępowanie sądu w przedmiocie badania dopuszczalności postępowania grupowego jest swoistym postępowaniem przedsądowym. Sąd jedynie na podstawie oceny pozwu podejmuje decyzję o dopuszczalności postępowania grupowego, gdyż dokonuje jedynie oceny formalnoprawnej dopuszczalności tego postępowania. Sąd nie jest uprawniony do badania przesłanek merytorycznych roszczeń. Zatem kwestia istnienia interesu prawnego po stronie powoda czy też legitymacji procesowej, współuczestnictwa koniecznego po stronie powodowej nie może być przedmiotem postępowania na obecnym etapie. Przepisy art. 1 i 2 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym jednoznacznie wskazują jakie przesłanki Sąd bada przy ocenie dopuszczalności postępowania grupowego. Nie należy do nich w tym przypadku istnienie interesu prawnego po stronie powoda czy też legitymacja procesowa czynna. Ocenę tej Sąd dokona w przypadku merytorycznej oceny zasadności powództwa.

Powód wykazał także liczbę osób wchodzących w skład grupy przekraczającą 10 osób. Dlatego też Sąd stanął na stanowisku, że zostały spełnione wszystkie przesłanki dopuszczalności powództwa grupowego co do liczebności grupy, jednorodności roszczeń, rodzaju sprawy oraz podstawy faktycznej powództwa.

Wobec powyższego postanowiono odmówić odrzucenia pozwu i rozpoznać sprawę w postępowaniu grupowym.

Sekretarz Sądu